

Sygn. akt VIII RC 506/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Minkowska

Protokolant: stażysta Kinga Świst

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa małoletniego M. M. (1)

przeciwko W. M.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego W. M. na rzecz małoletniego M. M. (1) alimenty w kwocie po 700 (siedemset) złotych miesięcznie poczynając od dnia 21 października 2016 roku, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego W. M. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie) tytułem kosztów postępowania;

IV. wyrokowi w punkcie I-szym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 506/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 21 października 2016 r. małoletni powód M. M. (1), reprezentowany przez matkę M. M. (2), wniósł o zasądzenie od pozwanego W. M. alimentów w kwocie 1.100 zł miesięcznie, płatnych z góry do dnia 10 każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Jednocześnie został złożony wniosek o zabezpieczenie alimentów na czas trwania postępowania w kwocie 900 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany w marcu 2016 r. wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Od czasu wyprowadzki pozwany dobrowolnie opłacał alimenty w wysokości 500 złotych na rzecz małoletniego, jednakże w ocenie strony powodowej kwota ta jest niewystarczająca na potrzeby dziecka w wieku przedszkolnym. M. M. (2) wskazywała ponadto, że alimenty te opłacane są nieregularnie. Miesięczną kwotę wydatkowaną na małoletniego powoda oceniła na około 2082 złote. Kolejno wskazano, iż pozwany od lipca 2016 r. pracuje w W., za nieznaną stronie powodowej wynagrodzenie.

W odpowiedzi na pozew pozwany W. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o oddalenie wniosku o zabezpieczenie alimentów. Poinformował,

iż dobrowolnie i regularnie uiszcza na rzecz małoletniego alimenty po 500 zł miesięcznie. Kolejno wskazał, iż uzyskuje dochód na poziomie 2856,78 złotych netto miesięcznie oraz że zamieszkuje w mieszkaniu rodziny do czasu rozpoczęcia

wynajmu mieszkania. Ponadto pozwany wskazał, iż ponosi wysokie koszty dojazdów z W. w weekendy, żeby spotkać się z synem.

Na rozprawie w dniu 5 stycznia 2017 r. pozwany uznał żądanie pozwu do kwoty po 500 zł miesięcznie od dnia 1 stycznia 2017 r., natomiast matka powoda zgodziła się na kwotę 800 zł miesięcznie. Matka powoda oświadczyła, iż nie wnosi o wydanie zabezpieczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 8 lipca 2014 r. małoletni M. M. (1), reprezentowany przez matkę M. M. (2), wniósł o zasądzenie na jego rzecz od W. M. alimentów w kwocie 800 zł miesięcznie oraz o udzielenie zabezpieczenia. Postanowieniem z dnia 18 września 2014 r., w sprawie o sygn. VIII RC 409/14 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie udzielił zabezpieczenia w ten sposób, że zobowiązał W. M. do zapłaty tytułem alimentów na rzecz M. M. (1) kwoty po 500 zł miesięcznie, poczynając od dnia 8 lipca 2014 r. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd umorzył postępowanie, ze względu na niezgłoszenie w ciągu roku od daty postanowienia o zwieszeniu wniosku o jego podjęcie.

Dowód:

- akta sprawy VIII RC 409/14.

M. M. (2) (poprzednio K.) i W. M. zawarli związek małżeński w dniu 6 września 2009 r.

Ze związku małżeńskiego ww. pochodzi małoletni M. M. (1), ur. (...) w P..

W dniu 15 marca 2016 r. pozwany wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego mieszkania.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego W. M., k. 56-57;

- przesłuchanie matki powoda M. M. (2), k. 56;

- odpis skróconego aktu urodzenia, k. 5;

- odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 4.

M. M. (2), lat 40, legitymuje się wykształceniem wyższym inżynierskim. Zatrudniona jest na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, jako specjalista do spraw sprzedaży w pełnym wymiarze czasu pracy, z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5000 zł brutto miesięcznie (3400 zł netto). Oprócz płacy zasadniczej otrzymuje również premie w różnej wysokości. W grudniu 2016 r. matka powoda otrzymała średnie miesięczne wynagrodzenie netto w wysokości 4028,86 zł.

Matka powoda zamieszkuje wraz z synem w mieszkaniu stanowiącym jej własność i samodzielnie ponosi koszty użytkowania przedmiotowego lokalu. Czynnosc za mieszkanie wynosi 439,39 zł miesięcznie, opłata za prąd, gaz i media opiewa na kwotę około 300 zł miesięcznie. Dodatkowo M. M. (2) opłaca fundusz remontowy – po 63,50 zł miesięcznie, telewizję kablową – 100 zł miesięcznie. W czerwcu 2016 r. w lokalu były zgłoszone dwie osoby zamieszkujące. Matka powoda opłaca również przedszkole małoletniego.

Dowód:

- przesłuchanie matki powoda M. M. (2), k. 56;

- zawiadomienie, k. 47;

- zaświadczenie o zarobkach, k. 44;
- umowa o pracę, k. 49;
- porozumienie, k. 48;

Pozwany W. M., lat 37, z wykształcenia ekonomista. Zatrudniony jest na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, w pełnym wymiarze, z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 4000 zł miesięcznie brutto (2856,78 zł netto). Pracuje i mieszka w W.. Nie ma własnego mieszkania. W mieszkaniu matki powoda nie mieszka od marca 2016 r., nie ponosi kosztów jego utrzymania. Pozwany dojeżdża do pracy, korzystając z samochodu rodziców i brata, z tego tytułu ponosi koszty benzyny w wysokości 300 zł. Pokrywa również koszty ubezpieczenia w wysokości 700 zł na rok. Na odzież pozwany wydaje około 100 zł miesięcznie, za telefon płaci około 50 zł miesięcznie. Koszt swojego utrzymania, w tym samochodu, pozwany określił na kwotę około 1200-1300 zł.

Pozwany dobrowolnie przekazuje na utrzymanie małoletniego powoda kwotę 500 zł miesięcznie, matka powoda otrzymuje wpłaty w różnych terminach. W maju i czerwcu 2016 r. pozwany nie uiścił kwoty 500 zł. W. M. przyjeżdża z W. do S. i zabiera syna na jedną dobę, z nocowaniem jeden lub dwa razy w miesiącu. Za bilet weekendowy na pociąg z W. do S. pozwany płaci 154 zł, a za bilet w jedną stronę 125,10 zł. Pozwany kupuje synowi zabawki, odzież i obuwie.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego W. M., k. 56-57;
- lista płac, k. 18;
- potwierdzenie przelewów bankowych, k. 16-17, 19-20, 22-24, 31-40;
- potwierdzenie zamówienia, k. 29, 25-27;
- bilety, k. 21;
- umowa o pracę, k. 45-46.

Małoletni M. M. (1) ma ukończone 6 lat i uczęszcza do przedszkola.

Usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem małoletniego opiewają na kwotę co najmniej 1265 zł miesięcznie i w szczególności przedstawiają się w wymiarze miesięcznym następująco: 100 zł tytułem kosztów zakupu odzieży i obuwia; 300 zł tytułem kosztów zakupu żywności; 205,50 zł tytułem opłaty za przedszkole w tym pokrycia kosztów wyżywienia dziecka w przedszkolu oraz opłaty za radę rodziców w kwocie 200 zł za rok szkolny; 80 zł tytułem kosztu zakupu artykułów higienicznych i chemii gospodarczej; 50 zł tytułem zakupu leków; 80 zł tytułem zajęć dodatkowych, kosztów zakupu zabawek, wyjść do kina, teatru, materiałów edukacyjnych oraz 450 zł tytułem udziału przypadającego na małoletniego w kosztach utrzymania mieszkania (1/2 z kwoty 900 zł).

Dowód:

- przesłuchanie matki powoda M. M. (2), k. 56;
- akta sprawy VIII RC 409/14;
- potwierdzenie przelewu bankowego, k. 51;
- dowód wpłaty, k. 52;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo małoletniego powoda M. M. (1) o alimenty okazało się częściowo zasadne.

Ustalony powyżej stan faktyczny oparty został na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w szczególności na powyżej powołanych dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści tychże dokumentów i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości, co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów.

Powództwo małoletniego M. M. (1) zostało oparte o art. 133 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tj. z dnia 6 listopada 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 2082 – cyt. dalej k.r.o.).

Zgodnie z powołanym unormowaniem, rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Należy przy tym wskazać, iż stosownie do treści art. 135 § 1 k.r.o., zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

W ocenie Sądu usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem małoletniego M. M. (1) opiewają na kwotę co najmniej 1265 zł miesięcznie. Wysokość niektórych wydatków związanych z utrzymaniem małoletniego nie została co prawda wykazana przez stronę powodową dowodami z dokumentów, jednakże naturalnym jest, iż potrzeby dziecka opisane w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia są nierozdzielnie związane z ich egzystencją i dla ich wykazania nie jest konieczne przedłożenie dokumentów obejmujących całokształt danych wydatków. Matka małoletniego w szczególności nie przedstawiła dowodów obrazujących wysokość kosztów związanych z zakupem żywności czy też ubrań dla syna, jednakże z pewnością matka ponosi te koszty, toteż ich wysokość Sąd ocenił kierując się zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego.

W ocenie Sądu wyszczególnione w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia wydatki związane z utrzymaniem małoletniego powoda oraz ich wysokość – oceniana przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego i zawodowego – jest adekwatna do potrzeb dziecka w wieku 6 lat przy uwzględnieniu jego potrzeb rozwojowych, dotychczasowego sposobu życia, a także przy uwzględnieniu aktualnych cen dóbr i usług związanych z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb. W ocenie Sądu także inne wydatki wyszczególnione w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia jako koszty związane z utrzymaniem małoletniego powoda i we wskazanej tam wysokości są wydatkami usprawiedliwionymi w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a więc wydatkami, które powinny być pokrywane w pierwszej kolejności przez rodziców dzieci.

Oceniając koszt zakupu żywności dla małoletniego Sąd miał na uwadze, że małoletni jest dzieckiem zdrowym oraz że nie musi korzystać ze specjalnej diety, a także że część posiłków spożywa w przedszkolu i kierując się wspomnianymi zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego Sąd przyjął, iż kwota 300 zł jest wystarczająca do zapewnienia dziecku w tym wieku i w takim stanie zdrowia zbilansowanej diety umożliwiającej jego harmonijny rozwój.

Natomiast koszt związany z uczęszczaniem dziecka do przedszkola Sąd ustalił na kwotę 205,50 zł miesięcznie. Jak wynika z załączonej do akt sprawy VIII RC 409/14 umowy o świadczenie usług przedszkolnych dziecko w 2014 r. korzystało odpłatnie z przedszkola przez 3 godziny dziennie (pozostałe godziny bezpłatnie) za odpłatnością 1 zł za godzinę, tj. 60 zł miesięcznie (średnio 20 dni x 3 godziny x 1 zł), a nadto dzienny koszt wyżywienia dziecka wynosił 110 zł miesięcznie (średnio 20 dni x 5,50 zł). Małoletni nadal uczęszcza do tego samego przedszkola. Do tego dochodzi koszt około 20 zł miesięcznie, bowiem matka powoda opłaca roczną składkę na radę rodziców w wysokości 200 zł. Łączny miesięczny wydatek z tego tytułu to 190 zł. Jednak należy wziąć pod uwagę, iż powyższe stawki od 2014 r. wzrosły, a matka powoda przedłożyła potwierdzenie przelewu kwoty 205,50 zł tytułem opłaty za przedszkole małoletniego.

W odniesieniu do kwestii wydatków związanych z opłatami za lokal, w którym małoletni zamieszkuje wraz z matką należy wskazać, że rodzice są zobowiązani do zapewnienia dzieciom miejsca do zamieszkania. W świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego, ustalenie udziału przypadającego na małoletniego w kosztach utrzymania mieszkania na poziomie 450 zł miesięcznie nie można uznać za zawyżone. Niezależnie bowiem od tego, gdzie małoletni zamieszkuje, to rodzice muszą ponosić koszty utrzymania danego lokalu, a przy aktualnych cenach opłat za czynsz i eksploatację lokali powołana kwota 450 zł nie jawi się jako wygórowana. Pozwany twierdził, iż koszty mieszkania powinny być dzielone na 3. Jednak z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić, gdyż jak wynika z materiału dowodowego w lokalu zgłoszone są dwie osoby zamieszkujące. Ponadto pozwany sam przyznał, iż nie ponosi kosztów utrzymania mieszkania matki powoda, więc zasadnym było ustalenie udziału przypadającego na powoda w kosztach utrzymania mieszkania w 1/2.

Pozostałe koszty tj. m.in. 100 zł tytułem kosztów zakupu odzieży i obuwia, 80 zł tytułem kosztu zakupu artykułów higienicznych i chemii gospodarczej oraz 80 zł tytułem zajęć dodatkowych, kosztów zakupu zabawek, wyjść do kina, teatru, materiałów edukacyjnych także służą zaspokojeniu jedynie podstawowych potrzeb dziecka i z pewnością, przy uwzględnieniu cen poszczególnych dóbr na lokalnym rynku, nie można ich uznać za zawyżone. Z całą pewnością w związku z utrzymaniem małoletniego powoda pojawiają się także inne, incydentalne wydatki związane chociażby np. z zakupem leków, które Sąd przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego ustalił w wysokości 50 zł.

Przechodząc do oceny możliwości majątkowych i zarobkowych rodziców powoda w pierwszej kolejności należy wskazać, że małoletni ma ukończone 6 lat, a więc konieczność oraz możliwość osobistych starań o jego wychowanie i utrzymanie jest jeszcze bardzo szeroka, a jest realizowana praktycznie wyłącznie przez matkę.

Zgodnie z art. 135 § 2 k.r.o. wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Pozwany wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego mieszkania i praktycznie nie zwalnia się z obowiązku alimentacyjnego wobec syna poprzez osobistą pieczę nad nim, albowiem widuje się z synem jeden lub dwa razy w miesiącu, co zgodnie z treścią art. 135 § 2 k.r.o. uzasadnia obciążenie pozwanego większą częścią kosztów utrzymania dziecka. Uwzględniając jednakże okoliczność, że matka powoda jest osobą zdolną do pracy oraz że w czasie, gdy małoletni przebywa w przedszkolu rzeczywiście świadczy ona pracę, tym samym również i ona powinna uczestniczyć w kosztach utrzymania dziecka poprzez finansowe zaspokajanie potrzeb życiowych małoletniego powoda.

W. M. jest osobą zdrową i aktywną zawodowo. Pozwany osiąga zarobki na poziomie 2856,78 zł netto miesięcznie. Zważyć także należy, iż pozwany ponosi w zasadzie koszty własnego utrzymania oraz samochodu na poziomie około 1200 zł, a także koszty dojazdu do S. w ramach odwiedzin syna. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż możliwości zarobkowe pozwanego są na tyle wysokie, że przy dołożeniu należytej staranności o własne finanse powinien on bez większego problemu móc partycypować w kosztach utrzymania syna kwotą 700 zł miesięcznie. Tym bardziej, że do tej pory dobrowolnie przekazywał na utrzymanie powoda kwotę 500 zł miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że W. M. uznał powództwo do kwoty 500 zł miesięcznie na rzecz syna, Sąd doszedł do przekonania, że konieczność łożenia na utrzymanie małoletniego M. M. (1) kwoty 700 zł miesięcznie nie narazi pozwanego na niemożność zaspokajania jego potrzeb życiowych, czy też konieczność zmiany dotychczasowego trybu życia. Należy przy tym powtórnie wskazać, że skoro pozwany praktycznie nie zwalnia się z obowiązku alimentacyjnego wobec syna poprzez osobistą pieczę nad nim, to winien i może uczestniczyć w kosztach utrzymania małoletniego syna na wyższym poziomie aniżeli matka dziecka, tj. na poziomie niewiele ponad 50% ogółu wydatków związanych z utrzymaniem dziecka. Jak już też sygnalizowano, pozostała część kosztów związanych z utrzymaniem powoda winna być pokrywana przez matkę, skoro ma ona możliwość podjęcia zatrudnienia.

Mając na względzie całokształt powyższych ustaleń Sąd zasądził na rzecz małoletniego powoda M. M. (1) rentę alimentacyjną w kwocie po 700 zł miesięcznie płatnych z góry do dnia 10 każdego miesiąca, począwszy od dnia 21 października 2016 r. tj. od daty wniesienia pozwu, a w zakresie przewyższającym powołaną kwotę powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono, jak w punktach I i II wyroku.

Sąd dokonał oceny dowodów zebranych w sprawie w trybie art. 233 k.p.c.

Sąd dał wiarę dokumentom przedłożonym przez strony.

Sąd dał wiarę M. M. (2) co do jej możliwości zarobkowych i majątkowych, a także co do okoliczności ponoszonych kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania. Jednak Sąd nie dał wiary M. M. (2) co do okoliczności usprawiedliwionych potrzeb małoletniego. Po pierwsze Sąd nie uwzględnił deklarowanego przez matkę kosztu związanego z uczęszczaniem dziecka do przedszkola w wysokości 400 zł, albowiem matka nie wykazała jego ponoszenia. Jak już wykazano wyżej z tego tytułu ponosi ona koszt 205,50 zł miesięcznie. Po drugie Sąd z uwagi na całodziennie wyżywienie dziecka w przedszkolu ustalił koszt wyżywienia małoletniego na 300 zł miesięcznie, a nie jak wskazywała matka 400 zł miesięcznie. Po trzecie Sąd nie uwzględnił deklarowanego kosztu związanego z zajęciami na basenie w kwocie 100 zł miesięcznie, albowiem jego ponoszenia matka powoda również nie wykazała jego ponoszenia. Ponadto Sąd przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego i logiki ocenił odmiennie od deklarowanych przez matkę kosztów: 80 zł tytułem kosztu zakupu artykułów higienicznych i chemii gospodarczej; 50 zł tytułem zakupu leków oraz 80 zł tytułem zajęć dodatkowych, kosztów zakupu zabawek, wyjść do kina, teatru, materiałów edukacyjnych.

Z kolei W. M. Sąd dał wiarę co do jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Jednak Sąd nie dał wiary W. M. co do okoliczności ponoszonych kosztów benzyny. Pozwany nie wykazał ponoszenia deklarowanej kwoty 500 zł, bowiem z załączonych dokumentów wynika, iż ponosi on maksymalnie kwotę 300 zł miesięcznie z tego tytułu.

Sąd wydał wyrok na podstawie ustalonego wyżej stanu faktycznego oraz na podstawie treści: art. 133 § 1 k.r.o., 135 § 1 i 2 k.r.o. i art. 233 k.p.c.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c. strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zasadne jest, zdaniem Sądu, obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty nieuiszczonych przez stronę powodową kosztów sądowych, które stanowią 5 % dwunastokrotności różnicy między podwyższoną a dotychczasową płaconą kwotą alimentów. Zgodnie bowiem z art. 22 k.p.c. w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.k.s.c., opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu. W związku z powyższym Sąd orzekł, jak w punkcie III wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności znajduje podstawę w art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. zgodnie, z którym Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty - co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące, o czym Sąd orzekł w punkcie IV wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.